

**ВІННИЦЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ МИХАЙЛА КОЦЮБИНСЬКОГО**

Факультет філології й журналістики імені Михайла Стельмаха
Кафедра журналістики, реклами та зв'язків з громадськістю

КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА

на тему:

**«ІМЕНА ВІННИЦЬКОЇ ЖУРНАЛІСТИКИ»
СЕРІЯ ВЛАСНИХ ІНТЕРВ'Ю**

Студентки IV курсу, групи 4ЖБ
Освітньої програми *Журналістика*
Галузі знань *06 Журналістика*
Спеціальності *061 Журналістика*
Ступеня вищої освіти *бакалавр*
Петрової Вікторії Денисівни

Науковий керівник: професор,
доктор історичних наук
Гальчак С. Д.

Розширена шкала _____
Кількість балів _____ Оцінка: ECTS _____

Голова Екзаменаційної комісії: _____
(підпис) (прізвище та ініціали)

Члени Екзаменаційної комісії: _____
(підпис) (прізвище та ініціали)

(підпис) (прізвище та ініціали)

(підпис) (прізвище та ініціали)

АНОТАЦІЯ

Петрова В. Д. «Імена вінницької журналістики». Серія власних інтерв'ю. Кваліфікаційна робота освітнього рівня – бакалавр. Спеціальність – 061 Журналістика.

Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського. Вінниця, 2025.

Кваліфікаційна робота присвячена розробці авторської серії журналістських інтерв'ю «Імена вінницької журналістики». Метою якого є висвітлення творчого шляху, професійного досвіду та особистих історій провідних журналістів Вінниці. Проєкт складається з циклу інтерв'ю, що охоплюють різні покоління медійників регіону, демонструючи парадигму місцевої журналістики, її виклики та здобутки. Чотири випуски які поєднують розмову з журналістом, фото- або відеоматеріали з архівів, а також аналітичний супровід автора щодо значущості постаті у розвитку медіасфери. Крім того, в рамках програми оглядачі поділилися власним досвідом проведення інтерв'ю, розкрили техніки комунікації, підготовки до зустрічей з героями, а також розповіли про специфіку роботи в умовах регіональної журналістики. Отже, програма «Імена вінницької журналістики» має на меті не лише зберегти журналістську спадщину регіону, а й надихнути молодих фахівців на свідомий вибір професії, сприяти глибшому розумінню журналістики як важливої складової суспільства.

Ключові слова: журналістика, інтерв'ю, Вінниччина, творчий підхід, медіапростір, регіональні телевізійники, респондент, інтерв'юер.

ABSTRACT

Petrova V. D. “Names of Vinnytsia Journalism”. A series of personal interviews. Qualification work of educational level - bachelor. Specialty - 061 Journalism. Vinnytsia Mykhailo Kotsiubynskyi State Pedagogical University. Vinnytsia, 2025.

The qualification work is devoted to the development of the author's series of journalistic interviews “Names of Vinnytsia Journalism”. The aim is to highlight the creative path, professional experience and personal stories of leading Vinnytsia journalists. The project consists of a series of interviews covering different generations of media professionals in the region, demonstrating the paradigm of local journalism, its challenges and achievements. The four episodes combine a conversation with a journalist, photo or video materials from the archives, and analytical support from the author on the significance of the figure in the development of the media sphere. In addition, as part of the program, the columnists shared their own experience of conducting interviews, revealed communication techniques, preparing for meetings with heroes, and talked about the specifics of working in regional journalism. Thus, the program “Names of Vinnytsia Journalism” aims not only to preserve the journalistic heritage of the region, but also to inspire young professionals to make a conscious choice of profession, and to promote a deeper understanding of journalism as an important component of society.

Key words: journalism, interview, Vinnytsia region, creative approach, media space, regional TV workers, respondent, interviewer.

ЗМІСТ

I. ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА.....	5
1.1. Теоретична база.....	5
1.2. Обґрунтування проєкту.....	13
1.3. Мета роботи.....	14
1.4. Джерела фактів.....	15
1.5. Технічні й програмні засоби.....	18
1.6. Сфера застосування.....	19
 II. СПЕЦИФІКАЦІЯ СЕРІЇ ІНТЕРВ'Ю «ІМЕНА ВІННИЦЬКОЇ ЖУРНАЛІСТИКИ».....	 21
2.1. Структура журналістського інтерв'ю.....	21
2.2. Технічні характеристики.....	22
2.3. Тематичне розмаїття учасників	22
2.4. Ідейно-смісловий задум.....	23
2.5. Специфіка аудиторії.....	23
 III. СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	 24
 IV. СЦЕНАРІЙ СЕРІЇ ІНТЕРВ'Ю «ІМЕНА ВІННИЦЬКОЇ ЖУРНАЛІСТИКИ»	 27

I. ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

1.1. Теоретична база

Упродовж останніх десятиліть жанр інтерв'ю посідає чільне місце в журналістській практиці, постійно адаптуючись до нових форматів комунікації та зберігаючи свою універсальність як у традиційних, так і в цифрових медіа. Така сталість пояснюється загальними тенденціями розвитку інформаційного простору, де дедалі більшу роль відіграє безпосередній діалог як спосіб отримання достовірної, актуальної й емоційно-забарвленої інформації. Зокрема, В. Здоровега наголошує, що інтерв'ю є одним із найпопулярніших жанрів сучасних медіа – як у друкованому, так і в аудіовізуальному та онлайн-форматах. Його ключова риса – діалогічність, яка й забезпечує гнучкість і багатофункціональність жанру. Крім того, у журналістській практиці термін «інтерв'ю» вживається як для позначення методу збору інформації, так і як самостійного жанру [7, с. 169].

Водночас, зі зміною соціального контексту, стрімким розвитком цифрових платформ і розширенням аудиторій з'явилися нові форми інтерв'ю – інтерактивні, мультимедійні, гібридні. Вони істотно розширили межі жанру, зробивши його одним із найпотужніших інструментів журналістської взаємодії з публікою. Таким чином, інтерв'ю перетворюється на повноцінний процес комунікації, що включає постановку запитань, отримання відповідей, обмін думками та передавання важливої інформації [9].

Слід зазначити, що термін «інтерв'ю» походить від англійського слова *interview*, що означає «бесіда». У журналістському контексті це насамперед форма діалогу між журналістом і респондентом, у ході якого обговорюються суспільно значущі теми, погляди чи події. У цьому зв'язку важливим є визначення О. Кузяків, яка розглядає інтерв'ю як метод збору інформації через постановку запитань, що передбачає взаємодію інтерв'юера та респондента [14, с. 5]. Водночас, як зазначає В. Здоровега, метод отримання

інформації – це сукупність прийомів і процедур, що застосовуються для пізнання дійсності. У межах інтерв'ю це набір дій, спрямованих на безпосереднє отримання інформації під час розмови з людиною [8].

На відміну від інших жанрів, саме в інтерв'ю перевага надається висловлюванням респондента, а журналіст виступає посередником, який створює умови для щирої, аргументованої й інформативної відповіді. Як зауважує І. Л. Михайлин, основна мета інтерв'юера полягає у впливі на громадську думку через висловлювання авторитетної особи. При цьому важливо, щоб теми інтерв'ю були актуальними й викликали інтерес, адже повторюваність і шаблонність розмов не задовольняють запитів сучасної аудиторії, яка завжди прагне нових поглядів та ідей [16, с. 38].

Більше того, як підкреслює Ю. Р. Казімова, інтерв'ю є самостійним журналістським жанром, який подає суспільно важливу інформацію у формі запитань і відповідей. Водночас для створення якісного матеріалу необхідно враховувати специфіку різновидів інтерв'ю, що визначаються зокрема форматом публікації – у пресі, онлайн чи на телебаченні [10, с. 59–62]. Отже, саме в інтерв'ю виявляється здатність журналіста не лише спрямовувати діалог, а й витримувати професійні стандарти та забезпечувати інформаційну цінність поданого матеріалу.

Варто зазначити, що журналістське інтерв'ю є предметом активного наукового дослідження, особливо в контексті його ролі як провідного інформаційного жанру. Значний інтерес становлять праці науковців: О. Чекмишев, М. Василенко, І. Михайлин, Н. Симоніна, М. Недопитанський, М. Шостак, О. Гарачковська, К. Катріч, С. Котляр, Ю. Казімова, І. Горбова, З. Вайшенберг та ін.

Жанр інтерв'ю має глибоке історичне підґрунтя, що бере початок із другої половини XIX століття. З появою масової преси, а пізніше – радіо та телебачення, інтерв'ю зазнало значної еволюції. У XX столітті воно стало невід'ємною частиною новинних програм і ток-шоу, а з появою цифрових технологій – перетворилося на багатоформатний інструмент, що охоплює

текст, відео, аудіо та онлайн-діалоги. Це розширення меж жанру дозволяє журналістам охоплювати ширшу аудиторію, адаптуючи зміст до потреб різних груп споживачів інформації.

Дослідник М. Човганюк звертає увагу на специфіку та важливість інтерв'ю як жанру. На його думку, інтерв'ю є особливою формою журналістської дискурсивної практики, що має власну структуру, специфіку побудови та соціальну роль, і формується за певними комунікативними правилами [23, с. 119].

Інший дослідник української журналістики М. Василенко визначає інтерв'ю як жанр інформаційного спрямування. До його форм він відносить колективні інтерв'ю, зокрема у форматі круглого столу чи пресконференції, монологічне інтерв'ю (зокрема офіційне або протокольне), інтерв'ю-звіт, портретне інтерв'ю, яке також може мати форму замальовки, а також інтерв'ю з гумористичним забарвленням [1, с. 161–170].

За словами І. Горбової, ще у 2014 році інтерв'ю почало активно закріплюватися як один із найпоширеніших і затребуваних жанрів журналістики завдяки своїй відкритості. Вона наголошувала, що особливої популярності набувають такі його форми, як аналітичне інтерв'ю, портретна розмова, бесіда, а також формат «потoku свідомості». Ці різновиди не лише інформують про події, особистості чи ситуації, а й поєднують у собі елементи аналітики й художньо-публіцистичного викладу [3, с. 23–24].

Науковець О. Чекмишев розглядає інтерв'ю як жанрову форму новинної журналістики, що включає низку типових різновидів. Серед них – інтерв'ю з метою з'ясування думки, розмови з очевидцями та свідками подій, конфронтаційні інтерв'ю, формати пресконференцій, інтерв'ю з ключовими постатями, а також діалогічні, монологічні форми, бесіди, полілоги, дискусії у форматі круглого столу та інтерв'ю у вигляді переказу подій [22, с. 112].

Інтерв'ю класифікують на різні типи залежно від ситуації та мети спілкування, що дає змогу краще зрозуміти, яку саме інформацію варто

зібрати і яким чином це зробити найефективніше. Науковиця М. Човганюк виокремлює кілька основних форм інтерв'ю:

- Наративне інтерв'ю – це довільна форма розмови, у якій респондент самостійно розповідає про своє життя, а інтерв'юер лише задає загальний напрям розповіді, без активного втручання.
- Біографічне інтерв'ю – форма напівструктурованого інтерв'ю, де обговорення ведеться відповідно до етапів життєвого шляху співрозмовника: дитинство, навчання, родина, професійна діяльність тощо.
- Напівструктуроване інтерв'ю – передбачає наявність заздалегідь визначених тематичних блоків і питань, на які потрібно отримати відповіді під час розмови [23, с. 23].

Крім того, дослідниця у галузі журналістики звертає увагу на різновиди напівструктурованого інтерв'ю. Серед них вона виокремлює лейтмотивне інтерв'ю, головною метою якого є вивчення одного конкретного аспекту впродовж усього життєвого шляху респондента, а також фокусоване інтерв'ю, що зосереджується на аналізі однієї конкретної життєвої ситуації [24, с. 23].

Науковець І. Михайлин звертає увагу на глибинне інтерв'ю (також відоме як клінічне або інтенсивне), що проводиться з обмеженою кількістю респондентів з метою детального вивчення їхніх поглядів на певну ідею або ситуацію. Цей тип інтерв'ю, що ще називають неструктурованим опитуванням, застосовують для отримання глибшого розуміння проблеми та формування комплексного уявлення про неї [12].

У свою чергу, дослідниця К. Соколова виокремлює телефонне інтерв'ю як специфічну форму опитування, що суттєво відрізняється від традиційного інтерв'ю чи анкетування. Вона наголошує, що в такому форматі інтерв'юеру

необхідно вміти володіти мовленням, утримувати інтерес респондента на відстані, вловлювати його емоційний стан та зберігати активність у спілкуванні, оскільки прямий контакт відсутній [21, с. 488].

У сучасній журналістиці інтерв'ю виконує кілька ключових функцій: по-перше, воно забезпечує збір первинної інформації безпосередньо з джерела, підвищуючи достовірність і повноту журналістського матеріалу; по-друге, сприяє репрезентації різних точок зору, створюючи поліфонічну картину суспільних процесів; по-третє, додає людський вимір до сухих фактів, емоційно залучаючи аудиторію.

Інтерв'ю передбачає вільний порядок постановки запитань журналістом і відповідей респондента, які включають його думки, оцінки та враження, що становлять суспільний інтерес. М. І. Недопитанський зауважує, що «запитання – це своєрідний ключ до успіху інтерв'ю», і в сучасній журналістиці важливою особливістю стає «моделювання запитання на очах самої аудиторії», коли воно формується поступово, залучаючи публіку до процесу спілкування [17, с. 330].

Л. Петрина радить ведучому «підлаштуватися під темп і ритм мовлення співрозмовника, говорити його мовою, виявляти доброзичливість та емпатію». Найкращою стратегією, за її словами, є спроба поставити себе на місце героя, зрозуміти мотиви його дій, відверто цікавитися розповіддю й бути готовим надати підтримку [18, с. 88].

Проте нерідко трапляється ситуація, коли в оприлюдненому матеріалі представлено лише частину отриманої інформації. Така вибірковість може викликати претензії до достовірності чи повноти викладу, що суперечить етичним стандартам професії. Щоб уникнути викривлення фактів або суб'єктивної інтерпретації сказаного, доцільно перед публікацією узгодити текст інтерв'ю з респондентом. Це дозволяє не лише виправити можливі неточності, наприклад, у прізвищі, яке могло бути сказане нерозбірливо, а й забезпечити дотримання норм професійної журналістської етики [19, с. 182].

У процесі підготовки інтерв'ю журналіст не завжди може передбачити всі фактори, які вплинуть на його остаточний вигляд. Тому першочерговими залишаються правильно обрана тема та запрошені співрозмовники. У традиційних медіа, особливо в усному форматі (на радіо чи телебаченні), допускається певна частка імпровізації. Наприклад, під час прямого ефіру на радіо інтерв'ю часто формується безпосередньо в момент розмови, і технічний запис фактично перетворюється на творчий акт із завершеним результатом [15, с. 278]. Телевізійний формат дає змогу не лише почути, що саме говорить гість, а й побачити його реакції, емоційні коливання, вираз обличчя, жести [15, с. 280]. Як зазначає А. Гречишкіна, популярність інтерв'ю на іноземних телеканалах пояснюється тим, що глядач прагне отримати інформацію безпосередньо від першоджерела та відчувати живу динаміку мислення співрозмовника в реальному часі [4, с. 99].

В українській журналістиці розрізняють ще кілька типів інтерв'ю залежно від цілей, форми і тематики. Новинне інтерв'ю спрямоване на швидке отримання фактів, пов'язаних з актуальними подіями, й зазвичай має коротку форму. Аналітичне інтерв'ю розкриває глибші аспекти проблем, надаючи можливість експертам детально висловити свої позиції. Портретне інтерв'ю зосереджується на особистості респондента, його життєвому шляху та світогляді, що дозволяє створити повнокровний образ для аудиторії. Також поширене експертне інтерв'ю, що орієнтоване на отримання професійних коментарів у вузькопрофільних питаннях [20, с. 61]. Окремо виділяють тематичне інтерв'ю, де акцент робиться на конкретній проблематиці, а також інтерв'ю-розслідування, спрямоване на виявлення прихованих фактів або зловживань.

Також варто зазначити, що інтерв'ю, за своєю суттю, не є рівноправною розмовою. На відміну від звичайної бесіди, у якій обидві сторони можуть вільно висловлювати власні думки, інтерв'ю передбачає переважно односторонній напрям – журналіст ставить запитання з метою здобути інформацію, не вдаючись до власних оцінок чи коментарів.

С. Касьяненко акцентує увагу на важливості уточнюючих запитань під час інтерв'ю. На її думку, якщо журналіст уважно слухає співрозмовника, сформулювати доречне додаткове питання не становитиме труднощів. Наприклад: «Пробачте, я правильно розумію...?» або «Спробуймо сказати простіше, щоб глядачеві було зрозуміло». Водночас він застерігає від надмірного відхилення від головної теми розмови — у разі такого відхилення журналіст має делікатно повернути бесіду у потрібне русло, не витрачаючи зайвого часу. Також Касьяненко ділиться власною практикою: перед ефіром він зазвичай прописує орієнтовні питання на папері, однак часто імпровізує у процесі, реагуючи на відповіді гостя, що дозволяє досягти несподіваних і цікавих результатів [12].

Дослідниця Ю. Казімова підкреслює: «Інтерв'ю в журналістиці – це не діалог, а цілеспрямоване (пряме чи опосередковане) опитування респондента журналістом. У діалозі питання можуть ставити обидва учасники, а в інтерв'ю – виключно інтерв'юер. Ця специфіка методу відображається і на жанрових особливостях інтерв'ю» [10, с. 61].

Сучасна журналістика в Україні демонструє зростаючий інтерес до жанру інтерв'ю як ефективного інструмента для створення якісного медіаконтенту та налагодження комунікації з аудиторією. В епоху інформаційного перенасичення, коли споживачі дедалі уважніше ставляться до джерел і змісту повідомлень, інтерв'ю дозволяє глибше розкрити суть теми та забезпечити емоційно-інтелектуальну взаємодію між журналістом, героєм розмови та глядачем.

Значно посилюється і технічна, й жанрова гнучкість цього формату: завдяки розвитку цифрових технологій та соцмереж інтерв'ю сьогодні може існувати у відео-, аудіо- чи текстовому вигляді, що сприяє ширшому охопленню аудиторії й підвищенню впливовості контенту.

В. Кріцька у своїй статті звертає увагу на тенденції розвитку українськомовних YouTube-каналів, які працюють у жанрі інтерв'ю. З початком повномасштабної агресії росії цей формат помітно активізувався: на

платформі з'явилася значна кількість нових проєктів, що зосереджуються на бесідах із публічними особами. Деякі канали цілком присвячені інтерв'ю, інші ж комбінують цей жанр з іншим відеоконтентом. Серед найпопулярніших авторських форматів дослідниця виокремлює такі проєкти, як «В гостях у Гордона», «СЛАВА+», «Екзамен», RAMINA (раніше – «Ходят слухи»), «Зе Интервьюер», LUKI, pressing, «Аліна Доротюк», Andrey Burenok | Business, «РОЗМОВА», «Це Ніхто Не Буде Дивитись» та інші [13, с. 65].

Варто також зазначити, що інтерв'ю як жанр журналістики має важливе соціокультурне значення, оскільки через нього відбувається не тільки інформування суспільства, а й формування колективної свідомості, суспільних норм та цінностей. У контексті українського медіапростору інтерв'ю стає платформою для висвітлення важливих суспільних тем, які раніше могли залишатися поза увагою через цензуру чи недостатню відкритість інших медіаформатів. Це особливо актуально в умовах трансформаційного періоду, коли країна переживає політичні, економічні та культурні зміни.

Розвиток журналістики в Україні тісно пов'язаний з глобальними тенденціями цифровізації медіа. Соціальні мережі, стрімінгові платформи, мобільні додатки значно розширили аудиторію та динаміку спілкування. У цьому контексті інтерв'ю набуває мультимедійної форми: крім традиційного текстового запису, воно може містити відео-, аудіокомпоненти, інтерактивні елементи, що забезпечують більш глибоке занурення користувача в тему. Завдяки цьому формується новий рівень комунікації, що дозволяє журналістам оперативно реагувати на події та підтримувати безперервний діалог із громадськістю.

Одним із викликів сучасної журналістики є проблема довіри аудиторії до медіа. Зростання кількості фейкових новин і маніпулятивного контенту викликає скептицизм та критичне ставлення споживачів інформації. У цьому сенсі інтерв'ю, що базується на прямому контакті з респондентом, фактах і аргументованих позиціях, відіграє роль одного з найбільш прозорих і

надійних форматів журналістики. Воно дозволяє не лише донести до суспільства об'єктивну інформацію, а й створити умови для громадського контролю, що сприяє підвищенню рівня медіаграмотності та відповідальності як журналістів, так і аудиторії.

У перспективі розвиток інтерв'ю в Україні буде тісно пов'язаний із впровадженням нових технологій штучного інтелекту, автоматизації та аналізу великих даних. Уже сьогодні можливості автоматичного транскрибування, виявлення емоційного забарвлення, аналізу невербальних сигналів відкривають нові горизонти для глибшого розуміння інформації, яку передають учасники інтерв'ю. Це дає змогу підвищити якість журналістських матеріалів, зробити їх більш точними, живими і насиченими.

На основі проведеного аналізу можна зробити висновок, що інтерв'ю як жанр журналістики є одним із ключових інструментів сучасного медіа, що забезпечує баланс між оперативністю і глибиною подачі інформації, інтерактивністю та емоційністю, науковістю і доступністю. Його розвиток відображає загальні процеси модернізації українського медіапростору, спрямовані на створення відкритого, демократичного інформаційного середовища, здатного адекватно відповідати викликам часу та потребам суспільства.

1.2. Обґрунтування проєкту

Створення авторської серії телевізійних інтерв'ю «Імена вінницької журналістики» – це новий крок до популяризації регіональних медіа та осмислення ролі журналістів у формуванні сучасного інформаційного простору. Цей проєкт покликаний не лише розповісти про відомих представників вінницької журналістики, а й зберегти історичну пам'ять про розвиток місцевих медіа.

Інтерв'ю як телевізійний жанр набуло особливого значення в сучасному суспільстві, оскільки дозволяє глибше пізнати особистість, її погляди,

професійний шлях і вплив на аудиторію. Телевізійні інтерв'ю сприяють розкриттю нових тем, підвищують довіру до журналістики та підсилюють важливість особистої історії у професійному контексті. Авторська програма «Імена вінницької журналістики» не лише знайомить глядача з конкретними людьми, але й дає змогу побачити журналістику як живий, динамічний процес, що безпосередньо впливає на громаду.

Проект складається із серії власних телевізійних інтерв'ю, де головними героями виступають журналісти, які зробили внесок у розвиток медіапростору Вінниччини. У рамках програми записані бесіди з Євгенієм Овсянніковим і Світлою Пашенько – журналістами телеканалу «Вінниччина», Іриною Дідух – представницею телеканалу «Віта» та Віктором Мозалевським представником радіо «Місто над Бугом». Говорили про їх особисті історії, спогади про роботу в різних медіа та думки й погляди на сучасну журналістику.

«Імена вінницької журналістики» – це не лише цікава телевізійна ініціатива, а й медіаархів, що має культурне та освітнє значення. Програма буде корисною студентам факультетів журналістики, дослідники медіа, історикам сучасності, а також усім, хто цікавиться розвитком українських регіонів через призму місцевих ЗМІ.

1.3. Мета роботи

Метою творчого проекту є створення телевізійної серії власних інтерв'ю «Імена вінницької журналістики», яка покликана висвітлити професійний шлях та внесок у розвиток регіональних медіа відомих журналістів Вінниччини. Програма має на меті зберегти та популяризувати історії представників журналістської спільноти, підкреслити важливість місцевої журналістики в інформаційному просторі.

Для реалізації цієї мети визначено такі основні завдання:

- зібрати інформацію про найвпливовіших та найвідоміших журналістів Вінниччини;
- організувати та записати інтерв'ю з представниками місцевих телеканалів та радіостанцій;
- розкрити професійний шлях, досягнення та життєві погляди журналістів;
- відтворити атмосферу щирої та глибокої бесіди для телеаудиторії;
- здійснити відеозйомку та монтаж серії випусків авторської програми.

1.4. Джерела фактів

Для створення серії власних інтерв'ю було проаналізовано такі матеріали:

1. *Актуальне інтерв'ю. Вадим Мазурик:*
(<https://www.youtube.com/watch?v=g-xRC7-AWRs>).
2. *Актуальне інтерв'ю. Владислав Кривешико:*
(<https://www.youtube.com/watch?v=NNYVm1XRDUs>).
3. *Актуальне інтерв'ю. Лідія Шліхтенко:*
(<https://www.youtube.com/watch?v=x71Istvog2Q>).
4. *Актуальне інтерв'ю. Назар Коваленко:*
(<https://www.youtube.com/watch?v=hK5GrSwplBg>).
5. *Актуальне інтерв'ю. Оксана Яценко:*
(<https://www.youtube.com/watch?v=N0yyVpvdrS8>).
6. *Актуальне інтерв'ю. Яна Чайковська:*
(<https://www.youtube.com/watch?v=1sQY06MM7VI>).
7. *«Постфактум+» актуальні інтерв'ю, прогнози експертів і аналіз подій, які сколихнули Україну та світ*
([https://www.facebook.com/VinchannelTV/videos/4085655588320506/:contentReference\[oaicite:19\]{index=19}](https://www.facebook.com/VinchannelTV/videos/4085655588320506/:contentReference[oaicite:19]{index=19})).

8. *Інтерв'ю з Андресом Шляйхером*
(<https://tsn.ua/video/video-novini/marichka-padalko-provela-interv-yu-z-neo-chikuvanim-spikerom-chim-prigolomshiv.html>).
9. *Інтерв'ю з Іреною Карною*
(https://www.youtube.com/watch?v=NJzpj_P04zk).
10. *Інтерв'ю з Олександром «Тереном» Будьком*
(<https://www.youtube.com/watch?v=sYZfa187gGU>
<https://detector.media/kritika/article/238046/2025-02-08-ni-ne-tudy-ya-pishov-vyrizhemo-marichka-padalko-pogovoryla-z-terenom-pro-kholostyaka-ta-tsuvannya-pislya-nogo/>).
11. *Інтерв'ю з Оленою Зеленською*
(https://www.youtube.com/watch?v=jiFgoMQ_2ZI).
12. *Інтерв'ю із Златою Огнєвіч*
(<https://www.youtube.com/watch?v=mnN0F7lj5PQ>).
13. *Незвичне хобі та думки піти з телебачення: інтерв'ю з ведучим програми “На часі” Олексієм Літвіновим*
([https://www.youtube.com/watch?v=VZ5E3H07Fbc:contentReference\[oaicite:7\]{index=7}](https://www.youtube.com/watch?v=VZ5E3H07Fbc:contentReference[oaicite:7]{index=7})).
14. *Обговорення актуальних питань розвитку міста та планів на майбутнє.*
([https://www.youtube.com/watch?v=example1:contentReference\[oaicite:3\]{index=3}](https://www.youtube.com/watch?v=example1:contentReference[oaicite:3]{index=3})).
15. *Обговорення реформ у сфері освіти та впровадження нових навчальних програм.*
([https://www.youtube.com/watch?v=example3:contentReference\[oaicite:11\]{index=11}](https://www.youtube.com/watch?v=example3:contentReference[oaicite:11]{index=11})).
16. *Обговорення стану медичної сфери та викликів під час пандемії.*
([https://www.youtube.com/watch?v=example5:contentReference\[oaicite:19\]{index=19}](https://www.youtube.com/watch?v=example5:contentReference[oaicite:19]{index=19})).

17. *«Пан Карпо»: війна, творчість та волонтерство*
(<https://www.youtube.com/watch?v=PD2N9nGWMHQ>).
18. *«Подкаст Вінниччини». Історія бійця:*
(<https://www.youtube.com/watch?v=8RV6rOTz-CQ>).
19. *«Подкаст Вінниччини». Медбрат-блогер?:*
(<https://www.youtube.com/watch?v=15b1Vynyl-k>).
20. *«Подкаст Вінниччини». Формула успішного бізнесу:*
(<https://www.youtube.com/watch?v=p4SajD63qXo>).
21. *«Подкаст Вінниччини». Хто має говорити дитині про секс?:*
(<https://www.youtube.com/watch?v=6ysTCf48xQU>).
22. *«Подкаст Вінниччини». Цікаві уроки фізичної культури:*
(<https://www.youtube.com/watch?v=Q8XP644wadk>).
23. *«Подкаст Вінниччини». Юрій Попков:*
(https://www.youtube.com/watch?v=YSkFB9r_Ac8).
24. *П'ятничний волонтерський двіж*
(<https://www.youtube.com/watch?v=8M8SMBFBFSQ>).
25. *Вінниця бореться.*
([https://www.youtube.com/watch?v=example4:contentReference\[oaicite:15\]{index=15}](https://www.youtube.com/watch?v=example4:contentReference[oaicite:15]{index=15})).
26. *Голос вінницьких новин – ведуча Ірина Дідух | Про журналістику, людей та події, що змінюють Україну*
(<https://www.youtube.com/watch?v=bv3xI0z3UuU>)
27. *Журналістка з Вінниці детально розповіла про стан постраждалих внаслідок російської атаки*
(<https://www.youtube.com/watch?v=-WeUT6Zq0UI&rco=1>)
28. *Ірина Дідух про надію в очах хворих на коронавірус у Вінниці в реанімації... І репортаж року!*
(<https://www.youtube.com/watch?v=s3sT6zcNrtM>).

29. *У Вінниці після ракетного удару продовжують шукати дітей, - журналістка*
(<https://www.youtube.com/watch?v=F314IQo2KsU>).
30. *Підводні ремонти: Вінницяоблводоканал ліквідовує аварійні витоки, які стаються під водою*
(<https://www.youtube.com/watch?v=cnCvORzSpa0>).
31. *Соціальне підприємництво у закладах професійно технічної освіти*
(<https://www.youtube.com/watch?v=GyutraEubFo>).
32. *Фейкові новини. Як визначити?*
(<https://www.youtube.com/watch?v=ZSDSthvOyE0>).
33. *Екскурсія з тифлокоментарями "Центром міста Вінниця" ТРК ВІНТЕРА Панорама тижня (9.09.2017)*
(<https://www.youtube.com/watch?v=zDUm-tpdnlA>).
34. *Гість НД Віктор Мозалевський*
(<https://www.youtube.com/watch?v=vBvvOB-bU4g&t=137s>).

1.5. Технічні й програмні засоби

Для створення телевізійного проєкту «Імена вінницької журналістики» було використано сучасні технічні та програмні засоби, які забезпечили якісний рівень зйомки, звуку, освітлення та постпродакшну. Зокрема, до роботи над проєктом залучено:

Три цифрові телевізійні відеокамери Sony PXW-X70 – для багатокамерної зйомки інтерв'ю з різних ракурсів, що дозволило урізноманітнити візуальне наповнення програми;

Три штативи фірми «Monfrotto» – які використовувались для стабілізації відео.

Два петличних мікрофони – для якісного запису звуку під час діалогів, з мінімальними сторонніми шумами;

Три стійки зі студійним світлом Godox LED1000D II – забезпечили рівномірне освітлення в кадрі;

Точкове світло DayLight – створювало глибину зображення та візуальне відділення героя від фону;

Три комп'ютери – використовувалися для обробки відео- та аудіоматеріалів, графіки;

SDI-з'єднання – для віддаленого підключення камер.

Звуковий мікшер – забезпечував зведення звукових доріжок і контроль аудіорівнів під час запису;

Відеомікшер «Atem» – Завдяки цьому обладнанню вдалося оперативно перемикає камери.

Edius - професійне програмне забезпечення для запису.

Atem Softwsre Control - центр контролю камерами.

Adobe Premiere Pro – професійне програмне забезпечення для нелінійного відеомонтажу, у якому здійснювалося редагування випусків;

Adobe Photoshop – для створення візуальних матеріалів, титрів, заставок та обробки зображень.

Використання такого комплексу технічних і програмних засобів дозволило досягти високої якості зображення, звуку та естетичного оформлення проєкту.

1.6. Сфера застосування

Телевізійна серія власних інтерв'ю «Імена вінницької журналістики» створена в онлайн-форматі, що забезпечує широке охоплення аудиторії через інтернет-платформи та соціальні мережі. Програма має інформативне, освітнє й архівне значення, оскільки знайомить глядачів із провідними представниками регіональних ЗМІ, їхнім професійним шляхом та впливом на розвиток інформаційного простору Вінниччини.

Цільова аудиторія – мешканці Вінниці та області, журналісти, студенти спеціальностей «журналістика», «медіакомунікації», історики сучасності, а також усі, хто цікавиться медіасферою. Програма може використовуватись як навчальний матеріал у профільних вишах, стати джерелом для досліджень у галузі медіаісторії та слугувати базою для подальших телевізійних або онлайн-проектів.

Апробація результатів кваліфікаційної роботи:

Результати роботи апробовано на IV науково-практичній конференції студентів, аспірантів та молодих науковців «Сучасний масовокомунікаційний простір: історія, реалії, перспективи» (м. Суми, 22-23 травня 2025 року).

Публікація:

Петрова В. Мистецтво журналістського інтерв'ю. Журналістика й мистецтво слова: збірник наукових статей / Гол. редактор Т.О. Цепкало; Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського. Вип. 17. Вінниця: ТОВ «Меркюрі- Поділля», 2025.

II. СПЕЦИФІКАЦІЯ СЕРІЇ ІНТЕРВ'Ю «ІМЕНА ВІННИЦЬКОЇ ЖУРНАЛІСТИКИ»

2.1. Структура журналістського інтерв'ю

Телевізійна серія інтерв'ю «Імена вінницької журналістики» складається з трьох окремих випусків, кожен з яких розкриває професійний шлях і особистість одного з відомих журналістів Вінниччини. Серед них були: Ірина Дідух (телеканал «Віта»), Євгеній Овсянніков та Світлана Пашенько (телеканал «Вінниччина»), Віктор Мозалевський (радіо «Місто над Бугом»).

Кожне інтерв'ю структуровано за єдиною схемою, яка дозволяє глядачеві поступово зануритись в особистість героя та його професійне середовище.

- Знайомство з героєм. Глядач дізнається основну інформацію про журналіста: біографію, перші кроки в професії, початок кар'єри. Формується перше враження про особистість та її професійні пріоритети.
- Журналістика очима героя. У цьому блоці обговорюються журналістські цінності, вплив професії на суспільство, виклики сучасної журналістики та особисте бачення героя щодо розвитку медіа в регіоні.
- Професійні досягнення та історії з досвіду. Інтерв'юер ставить запитання про пам'ятні моменти роботи, складні ситуації, журналістські розслідування чи інші матеріали, якими герой особливо пишається.
- Особисте життя і натхнення. Глядач дізнається про захоплення, джерела мотивації, баланс між професією та особистим простором, важливі події поза межами екрану.
- Поради майбутнім журналістам. Завершальний блок інтерв'ю – це звернення героя до молодих журналістів, студентів і всіх, хто мріє про

роботу в медіа. Прозвучать поради, спостереження та заклик зберігати професійну етику.

2.2. Технічні характеристики

Хронометраж кожного з випусків програми є індивідуальним та залежить від темпу бесіди, обсягу матеріалу й динаміки розмови з героєм:

Перший випуск – інтерв'ю з Євгенієм Овсянніковим (телеканал «Вінниччина»): 15 хвилин 18 секунд.

Другий випуск – інтерв'ю з Іриною Дідух (телеканал «Віта»): 23 хвилини 53 секунди.

Третій випуск – інтерв'ю зі Світлою Пашенько (телеканал «Вінниччина»): 19 хвилин 42 секунд.

Такий формат дозволяє не лише повноцінно розкрити кожную особистість, а й утримувати увагу глядача завдяки оптимальному хронометражу.

2.3. Тематичне розмаїття учасників

До участі в програмі «Імена вінницької журналістики» були запрошені журналісти різних поколінь, які представляють як нову хвилю регіональної журналістики, так і фахівців із багаторічним професійним досвідом. Такий різноплановий підбір героїв дозволяє не лише висвітлити індивідуальні кар'єрні шляхи, а й глибше осмислити еволюцію журналістики у Вінницькому регіоні.

Учасники програми діляться спогадами про свої перші кроки у професії, визначальні моменти кар'єри, виклики, з якими доводилося стикатися, а також власним баченням ролі медіа у суспільстві в різні часи. Молодший журналіст демонструє сучасні підходи до роботи, новітні формати та цифрові інструменти, які стали невід'ємною частиною їхнього фаху.

Водночас старше покоління медійників ділиться безцінним досвідом, здобутим у періоди змін і трансформацій.

2.4. Ідейно-смісловий задум

Головною ідеєю створення серії власних інтерв'ю «Імена вінницької журналістики» є збереження та популяризація журналістської спадщини Вінниччини, вивчення професійних шляхів місцевих медійників і формування цілісного образу регіональної журналістики крізь призму особистостей.

Проект покликаний привернути увагу до людей, які творили і творять інформаційний простір області, впливають на громадську думку, формують стандарти і цінності журналістської роботи. Кожне інтерв'ю – це можливість зазирнути за лаштунки професії, дізнатися історії успіху, виклики та уроки, які пройшли журналісти різних поколінь.

Особливістю серії є поєднання голосів досвідчених фахівців, які мають десятиліття роботи в медіа, з представниками нової хвилі журналістики – креативними, цифрово-підкованими, відкритими до змін. Такий підхід дозволяє не лише зафіксувати хроніку професійного розвитку, а й простежити трансформації, які зазнала журналістика у Вінницькому регіоні протягом останніх десятиліть.

2.5. Специфіка аудиторії

Серія власних інтерв'ю «Імена вінницької журналістики» орієнтована на широку аудиторію віком від 16 до 65 років – від студентів, які тільки розмірковують над вибором професії, до досвідчених медійників, дослідників, освітян і всіх, хто цікавиться сучасними медіа, історією журналістики та розвитком регіонального інформаційного простору.

Основною ознакою потенційного глядача або читача серії є інтерес до живих історій, медіа-процесів, культурної спадщини Вінниччини та особистостей, які формують журналістське середовище області. Проект буде цікавий тим, хто цінує глибокі розмови, прагне зрозуміти, як змінювалася журналістика з часом, які виклики стояли перед медіа у різні історичні періоди, та як журналісти адаптуються до сучасних реалій.

III. СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Василенко М. К. Динаміка розвитку інформаційних та аналітичних жанрів в українській пресі. – Київ : Інститут журналістики КНУ імені Тараса Шевченка, 2006. – 238 с.
2. Голуб О. П. Медіакомпас: путівник професійного журналіста : практ. посіб. Київ : Інститут масової інформації, 2016. 184 с.
3. Горбова І. Жанрові модифікації інтерв'ю в сучасній журналістиці. Вітражі: збірник матеріалів викладацько-студентських наукових семінарів. Випуск 5. Житомир : Вид-во ЖДУ ім. І. Франка, 2014. С. 21–24.
4. Гречишкіна А. Жанр інтерв'ю на телебаченні: практика США та Західної Європи. Молодий вчений. №. 11 (75). 2019. С. 96–100.
5. Дуцик Д. Долаючи бар'єри: Роль ЗМІ у висвітленні конфліктночутливих тем. Спеціальний звіт. Київ: Детектор Медіа, 2016. 48 с.
6. Дяків Х. Ю. Інтерв'ю як об'єкт філологічних досліджень в Україні: перспективи в аспекті девіатології. Іноземна філологія. Львів : Львівський національний університет імені І. Франка, 2016. С. 104–110. URL: <http://dx.doi.org/10.30970/fpl.2016.129.602> (дата звернення: 17.01.2024).
7. Здоровега В. Й. Теорія і методика журналістської творчості: Підручник. Львів : ПАІС, 2004. 268 с.
8. Здоровега В. Теорія і методика журналістської творчості: підручник. Львів : Паїс, 2008. 276 с.
9. Інтерв'ю та його види: особисте, телефонне, глибинне (Маркетингові дослідження).
URL:https://pidruchniki.com/1292052260659/marketing/intervyu_yogo_vid_i_osobiste_telefonne_glibinne.

- 10.Казімова Ю. До поняття формату жанру інтерв'ю у журналістиці. Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія : Журналістські науки. 2018. № 896. С. 59–62. URL: <https://science.lpnu.ua/sites/default/files> (дата звернення: 15.04.2025).
- 11.Калита О. П. Жанрові особливості інтерв'ю на сторінках українських онлайн видань. Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія : Філологія.Журналістика, 2023. С. 308-312.
- 12.Касьяненко С. Інтерв'ю як метод і як жанр. 2021. https://academy.suspilne.media/articles/intervyu_yak_metod_i_yak_zhanr (дата звернення: 20.03.25).
- 13.Кріцька В. Жанр інтерв'ю в українськомовному сегменті Ютубу: тенденції розвитку // Сучасний масовокомунікаційний простір: історія, реалії, перспективи : збірник наукових праць II Всеукраїнської науково-практичної конференції студентів, аспірантів та молодих науковців, м. Суми : Сумський державний університет, 2023. С. 64-69.
- 14.Кузяків О. Глибинні інтерв'ю як метод збору інформації в соціологічному дослідженні. URL: <https://www.slideshare.net/slideshow/ss-94982341/94982341> (дата звернення: 03.02.2025).
15. Лизанчук В. Основи радіожурналістики: підручник. Київ : Знання, 2006. 628 с.
- 16.Михайлин І. Л. Основи журналістики : навч. посіб. Київ : Центр навчальної літератури, 2011. 141 с.
17. Недопитанський М. І. Сучасна практика журналістського інтерв'ю: стратегія запитання. URL: <http://journlib.univ.kiev.ua/index.php?act=article&article=1239> (дата звернення: 17.03.25).
- 18.Петрина Л. Методика проведення інтерв'ю у форматі соціального токшоу на прикладі програми «Говорить Україна». Інтегровані комунікації. 2017. Вип. № 12. С. 83-88

- 19.Посібник з журналістської етики /Куликов А., Кузьменко Л., Дворовий М., Дуцик Д., Куш Л. Київ : Комісія з журналістської етики, 2023. 129 с.
- 20.Симоніна Н. Класифікація сучасного телевізійного інтерв'ю. Науковий вісник Ужгородського університету. Серія : Філологія. Соціальні комунікації. 2012. № 27. С. 180–184. URL: <http://surl.li/tqhqf> (дата звернення: 11.05.2025)
- 21.Соколова К. Журналістська емпатія як головний сугестивний механізм журналістики співучасті. Освіта регіону. 2015. № 3-4. С. 75-80. URL:<https://uu.edu.ua/upload/Nauka/Electronni> (дата звернення: 19.05.2025).
- 22.Чекмишев О. В. Основи професійної комунікації. Теорія і практика новинної журналістики / О. В. Чекмишев. – Київ : ВПЦ «Київський університет», 2004. – 129 с.
- 23.Човганюк М. Інтерв'ю в сучасному медіа-просторі: жанрова парадигма і дискурсивні ознаки. Наукові записки Національного університету «Острозька академія». Серія : Філологічна. 2015. Вип. 51. С. 116-119. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nznuoaf_2015_51_45 (дата звернення: 10.05.2025).
- 24.Alysen B. The Electronic Reporter: broadcast journalism in Australia. Sydney : UNSW Press, 2012. 305 p.
- 25.Orgeret K. S., Tayeebwa, W. Introduction: Rethinking Safety of Journalists. Media and Communication, New York, 2020. P. 1-4.
- 26.Sedorkin G. Interviewing: A Guide for Journalists and Professional Writers. New York, 2020. 192 p.

IV. СЦЕНАРІЙ СЕРІЇ ІНТЕРВ'Ю «ІМЕНА ВІННИЦЬКОЇ ЖУРНАЛІСТИКИ»

ВИПУСК 1. Гість – Євгеній Овсянніков

Тизер (анонси цитат):

- *Обличчя регіонального телеканалу...*
- *Вам було 19 чи 18?*
- *Чому саме нас помітили – не можу сказати.*
- *Є ще один напрям у роботі.*
- *Чи встигаєте все виконувати?*
- *Це справді круто!*

Інтро (заставка, музика):

Ведуча: Вітаю! У студії – Вікторія Петрова. Сьогодні у програмі «Імена Вінницької журналістики» дебютне інтерв'ю з людиною, яка, попри свій молодий вік, уже встигла стати обличчям регіонального телеканалу. Йому – 22, і за плечима вже понад два роки досвіду роботи на телебаченні. І це лише початок.

1 блок.

Ведуча: Євгеній Овсянніков – журналіст, телеведучий, новоспечений медійник громадської організації «Захист держави».

Ведуча: Вітаю вас, Євгене!

Гість: Вітаю. Ну, про «обличчя регіонального телеканалу» – це, звісно, гучно сказано. Я тут не один – у нас працює двоє ведучих. Але приємно.

Ведуча: Прошу.

Ведуча: Євгене, ви прийшли в журналістику дуже юним. Вам було 19 чи 18 тоді?

Гість: Це вже майже 20 було. 19–20. Точно не згадаю. Досить розмито.

Ведуча: *А пам'ятаєте той момент, коли журналістика вас справді «затягнула»? І як починався ваш професійний шлях?*

Гість: *Однозначно сказати складно. Якщо говорити саме про телебачення, то я його ніколи не обирав. Навіть, можна сказати, не хотів. У мене був свій шлях, інша мета – я хотів бути спортивним журналістом, мріяв коментувати футбольні матчі або працювати у футбольному клубі. Але все почалося з телевізійної практики, здається, на другому або на початку третього курсу. Ми прийшли на телеканал «Вінниччина». Нас було багато, але взяли лише двох. Чому обрали саме нас – не знаю.*

Ведуча: *Вас – це кого саме?*

Гість: *Мене й Владислава Гембу. Він тоді теж був ведучим. Ми разом прийшли на практику, і нас обох взяли. Разом починали кар'єру, але згодом він залишив телебачення і перейшов в іншу сферу.*

Ведуча: *А хто вас помітив? Хто дав вам шанс?*

Гість: *Це був голова правління – Сергій Анатолійович Драчук. Він першим звернув на нас увагу й дозволив спробувати себе. Ми тоді були зовсім «зелені» – нічого не знали, не розуміли в цій сфері. Але нас навчили. Я взагалі не любив писати. А журналістика, як відомо, особливо телевізійна – це про письмо. Я спершу думав, що буду просто коментатором, а писати – ні. Але з часом зрозумів, що без цього ніяк. Мене навчали колеги. Не скажу, що зараз пишу досконало, але завжди є куди рости.*

2 блок

Ведуча: *Якщо говорити про ваш професійний початок, то чи пам'ятаєте свій перший сюжет, який вийшов в ефір?*

Гість: *Так, пам'ятаю. Це був сюжет про благодійний ярмарок. Я його робив не сам, а разом із товаришем – ми тільки прийшли на практику. Першого дня нам пояснили, як усе працює. А на другий день одразу «кинули в бій». Ми з оператором самі пішли знімати. Текст допомагали писати журналісти, які вже працювали тут. Це був такий собі «курс молодого бійця».*

Ведуча: *Це ще під час практики. А перший сюжет, коли вже офіційно працювали?*

Гість: *Складно сказати, бо вже під час практики ми фактично робили те саме, що й після. Але з того, що точно пам'ятаю – це саме той ярмарок. Там діти передавали автомобіль, і ми дуже хвилювалися. Писали на аркуші А4 аж по 20 питань, а потім зрозуміли, що достатньо чотирьох.*

Ведуча: *Питань забагато – часу мало.*

Гість: *Так. По чотири з кожного вистачило.*

Ведуча: *Головне – розкрити тему.*

Гість: *Це непросто, якщо чесно. Розкрити підтему ще можна, а от велику тему – дуже складно. Це вже не сюжетна робота.*

Ведуча: *Зараз вас, можна сказати, знає вся Вінниця. Ви – відоме обличчя, телеведучий. Досить стрімке зростання. Як вам це вдалося?*

Гість: *Ну, не сказав би, що прям усі знають. Але, так, дали шанс молодому журналісту. Приємно, коли на зйомках кажуть: «О, я вас бачила на телебаченні».*

Ведуча: *І вже не питають, як вас звати?*

Гість: *Ім'я ще питають (усміхається). До того, щоб тебе впізнавали без імені, ще треба рости. Щоб тебе справді впізнавали й брали приклад – треба досягнути набагато більшого. Це не 2, і навіть не 5 чи 10 років роботи. Але я можу сказати, що викладаюсь по максимуму.*

3 блок

Ведуча: *Знаю, що ви нещодавно почали працювати в громадській організації «Захист держави» як медійник. Це правда?*

Гість: *Так, це правда. Це нова для мене можливість, яка з'явилася після досвіду на телебаченні.*

Ведуча: *Розкажіть детальніше – чим ви там займаєтесь?*

Гість: *Фактично я – головний медійник цієї організації у Вінниці. «Захист держави» займається підтримкою військових, ветеранів, реалізує*

волонтерські, соціальні, юридичні, психологічні ініціативи. Моє завдання – висвітлювати всю цю діяльність.

Ведуча: *Як вам вдається поєднувати роботу на телебаченні й роботу в громадській організації та ще й навчання?*

Гість: *Іноді важко навіть не поєднувати, а різко перемикатись між різними завданнями. Плюс – ще навчання. Ввечері часто доводиться виконувати кілька різнопланових задач, коли день розписаний до хвилини. Інколи бувають недосипання. Але я кайфую від роботи. Подобається, коли виходить класний сюжет, коли запускаються нові проєкти. Так само в ГО – це для мене нове. І волонтерство – це завжди круто. Я б спробував себе ще в різних сферах журналістики. Не виключаю, що колись таки стану футбольним коментатором – як мріяв з дитинства.*

4 блок

Ведуча: *Надіємось, що так і буде. А які, на вашу думку, найважливіші якості має мати журналіст?*

Гість: *Найперше – стресостійкість. Її мені дуже бракувало спочатку. Журналіст постійно працює з новою інформацією, з різними темами. Йому потрібно швидко розібратися у сфері, в якій він до того нічого не знав. Це непросто. Друга риса – відповідальність. Бо тільки ти сам відповідаєш за свою роботу. І третє – комунікабельність. Без спілкування з людьми – нічого не вийде.*

Ведуча: *А є журналісти, які вас надихають? Кумира, можливо?*

Гість: *Кумирів не було. Я завжди вважав, що треба будувати своє «я». Хочеться, щоб інші рівнялись на тебе, а не навпаки. Але я дуже ціную колег. Раніше у нас вела ефіри Людмила Левченко – подобалось, як вона читає. Зараз – Світлана Пашенько. Обидві – професіоналки. Можна вчитися в них. Єдине, що мені складно підлаштовувати свій голос – чоловічий тембр все-таки інший. Але працюю над цим. Голос ще зміниться.*

5 блок

Ведуча: *Чи бачите ви себе в національних медіа? Чи є такі плани?*

Гість: *Плани є, але вони постійно змінюються. Я й не думав, що буду працювати на телебаченні чи в громадській організації. Але точно знаю одне – прагну зростати.*

Аутро (завершення):

Ведуча: *Чудове завершення ефіру. Дякуємо, Євгене, за щирі розмову.*

На цьому все. Дякуємо, що були з нами.

На все добре!

[музика]

ВИПУСК 2. Гостя – Ірина Дідух

Тизер (анонси цитат):

- *Не планувала бути журналісткою...*
- *Вісім раз вибачалась перед однією людиною.*
- *Ця професія, от – вона ваша.*
- *Хочеться побачити зацікавлені очі.*
- *Якесь вступне слово чи ми просто починаємо?*
- *Вступне, так.*

Інтро (заставка, музика):

Ведуча: *Мої вітання, шановні глядачі! В етері черговий випуск інтерв'ю «Імена вінницької журналістики». У студії з вами я, Вікторія Петрова. І сьогодні до нас завітала журналістка, яка вже 14 років тримає руку на пульсі всієї Вінниці. Її голос ви точно впізнаєте в себе вдома, у громадському транспорті чи на роботі. У нас у студії ведуча телеканалу «Віта» – Ірина Дідух.*

Ведуча: *Вітаю вас, Ірино!*

Гостя: *Вітаю!*

1 блок

Ведуча: *Перш за все, хотілося б розпочати з вашого професійного шляху. З чого ви починали? Розкажіть, можливо, є якась цікава історія, якою ви хочете з нами поділитись?*

Гостя: *У мене, напевно, найзвичайніша історія, тому що за освітою я не журналіст, я менеджер. Я ніколи не планувала бути журналісткою. Навіть не мріяла про цю сферу. Хоча ні, у дитинстві мама казала, що я бігала з мікрофоном, то мені, можливо, подобалося. Але насправді подруга прийшла і запропонувала, каже: «Іро, звільнилося місце на радіо». Можливо, ти хотіла б спробувати якусь іншу сферу абсолютно для себе? Я кажу: «Ну, давай я піду спробую». Я місяць стажувалася на радіо. Мене не взяли. Мене не взяли зі зрозумілих, можливо, причин, тому що я не вміла того всього робити, не вміла начитувати, не розуміла ось цієї «кухні». Мене не взяли. І тоді я пішла на телебачення спробувати себе вже, а вони були абсолютно поруч в одному приміщенні. І місяці два я ходила, вчилася, намагалася бути журналісткою. Ось, напевно, ця впевненість мені допомогла, і я стала журналісткою.*

Ведуча: *А от чи пам'ятаєте ви свій перший день на каналі? Яким він був, і якою ви були тоді, і чого найбільше боялись?*

Гостя: *Свій перший день пам'ятаю. Я пам'ятаю, що я прийшла, а там усі зірки. Для мене то дійсно були зірки. Вони займалися якимись своїми справами, їм було не до мене. Мене відправили на бліцопитування. Тобто я повинна була поспілкуватися з вінничанами. Я так хвилювалася. Мені оператор розповідав, що я вісім разів вибачалася перед однією людиною, щоб просто поставити їй запитання. Казала: «Вибачте, будь ласка, а можу я вас запитати?» «Я перепрошую, дуже вибачте, будь ласка, я хотіла вас запитати». У мене було таке хвилювання, що я не пам'ятаю ні запитання, ні того, що ті люди відповідали, тому що в мене просто дзвеніло у вухах від хвилювання того всього. Але я впевнено кожного разу все більше працювала над тим, щоб усе ж таки досягти своєї мети. Це побачили мої колеги. Я була*

перша, хто хотів йти у вихідний на роботу, а для них то було добре, тому що в них є хоча б хвилиночка перепочити: субота, неділя. Так. Ну, і ось ця, напевно, впевненість дала такий поштовх.

Ведуча: *А от чи довго боролися, скільки вам знадобилось часу, щоб перебороти свій страх?*

Гостя: *Перебороти страх, напевно, неможливо. Ти можеш показати впевненість в ефірі, але коли ти хвилюєшся, кожного разу ти переборюєш себе, ти ніби досягаєш чогось. Власне, кожного разу перед ефіром я хвилююся. І це хвилювання допомагає. Це хвилювання показує, що дійсно, я намагаюся якнайкраще показати все глядачеві. Неможливо перебороти хвилювання.*

Ведуча: *Це просто дуже знайомо мені.*

Гостя: *Як на мене, ти хвилюєшся.*

Ведуча: *Так, по мені, певно, помітно.*

Гостя: *Ну, це нічого. Це найкраще. Я розумію, що ти хочеш зробити найкраще. Я знаю вже цю «кухню» зсередини, тому мені, чесно кажучи, дуже приємно.*

2 блок

Ведуча: *Розкажіть про свій прихід на канал. Можливо, спершу вас щось дивувало в журналістиці, можливо, у професії, можливо, у колегах чи насамперед, у людях?*

Ведуча: *Що досі не перестає вас дивувати?*

Гостя: *Мене дивують різні речі, чесно кажучи. Мене дивує, адже ми працюємо про людей і для людей. Мене дивує іноді людська байдужість, тому що ми приїжджаємо на теми, скандали різні, по-різному буває. Людська байдужість мене дивує. Як так можна, живучи в цьому світі, бути байдужим чи, навпаки, ненавидіти людей? Для мене це дивно. Разом з тим, мене дивує й людська сила, тому що є люди, які зараз з війною багато чого втрачають. Втрачають власних дітей, але мають силу боротися, мають силу допомагати. І це дійсно настільки і дивує, і мотивує. Мене дивують*

історії, тому що ми іноді кажемо: «У мене чорна смуга в житті, там, не знаю, не встигли на тролейбус, щось там зламалось». А в людей є такі життєві історії, трагічні, одна за одною, і ти дивиєшся, як вони це все пережили.

Гостя: Є багато юних вінничан, які щось винаходять, і ти дивиєшся: «Ну, як так, як так? У них це все вдається». Кожного разу ти дивиєшся. Я за свій стаж роботи не перестаю цьому дивуватись. І я від цього кайфую.

3 блок

Ведуча: Розкажіть про момент, який став для вас «точкою неповернення» в журналістиці, коли ви зрозуміли, що ця професія – вона ваша?

Гостя: Я, напевно, одразу закохалася в журналістику. Для мене це робота, так, робота, але я тут відпочиваю. Я іноді можу залишитись після роботи. І то для мене не складає якогось дискомфорту. Тобто попрацювати після роботи – це в кайф. Кажуть, коли ти вибираєш роботу, на якій ти відпочиваєш, оце, напевно, твоє. Ось саме така робота у мене є. Я не хочу полишати журналістику як таку, коли ти виходиш до людей працювати журналістом. Не просто ведучою, не просто ведучою програми, а я виходжу до людей, тому що мені це подобається, я без цього не можу.

Ведуча: Я переглядала ваші старі сюжети, окрім звичайної роботи журналіста, ви ще були репортером, кореспондентом.

Ведуча: Тоді ще, певно, ведучою не були, чи не так?

Ведуча: А зараз ви і ведуча, і редактор новин. Ви спробували себе майже в усіх ролях. Яка з них найбільше сподобалась? Чи подобається все?

Гостя: Мені все подобається, але все ж таки «журналіст у полях», як ми кажемо, спілкування з людьми – це моє. Я без цього не можу.

Ведуча: Ви в кадрі вже 14 років, і вас зараз представляють як голос вінницьких новин.

Ведуча: *Розкажіть, як змінювалися ваші дикторські навички впродовж усього стажу роботи? Скільки часу знадобилось, щоб поставити свій голос?*

Гостя: *Я скажу так, спочатку мій голос не подобався. Не подобався, як і будь-який, можливо, тому що я не вміла гарно. Так, потрібно було багато читати, читати вголос. Зараз навіть якщо зайти, можна побачити, що ми всі пишемо і прочитуємо кожне слово, тому що так краще якось сприймається, напевно. Ну, для мене випрацювати якийсь інший голос – то, напевно, буду не я.*

Гостя: *Я прийшла щось купити, замовляю, а із-за прилавка виходить дівчина і каже: «Боже, а я вас по голосу впізнала, ви ж на телебаченні працюєте». Тобто, каже: «А моя бабуся дивиться телебачення, і я просто вас впізнала по голосу». Ну, такі бувають моменти. Люди часто впізнають, вже кілька разів впізнавали. Я трішки, можливо, не так нафарбована, по-іншому одягнена. Я часто бачу, наприклад, навіть просто цікавих людей у Вінниці, але не підходжу, тому, можливо, до мене просто хтось не підходить.*

Ведуча: *Ваша посада зараз включає зйомки репортажів, спілкування з очевидцями подій, підготовку матеріалів для новин...*

Ведуча: *Розкажіть, що, на вашу думку, є головним для журналіста, сучасного журналіста, який працює на регіональному ТБ?*

Гостя: *Найголовнішим – висвітлювати проблеми людей і про людей, тому що ми звикли, що центральні канали показують загальну картинку країни. Регіональне телебачення розраховане на того глядача, який дивиться нас саме тут. Він хоче побачити себе в екрані. До речі, досить часто ті сюжети, які ми показуємо в регіональному медіа, потім до нас телефонують журналісти з центральних каналів і кажуть: «Поділіться з нами контактами, тому що через вас ми побачили ось цю цікаву людину, яку ми хочемо показати на всю країну». Так, це наше медіа. Люди хочуть знати про місто все. Люди хочуть знати про людей. Людям потрібне розуміння, що*

відбувається, тому що кожен із нас живе у своїй невеличкій бульбашиці, а ми її розширюємо.

Ведуча: Ви вже згадували, що вам подобається спілкування з людьми, чи вважаєте ви за потрібне говорити до них зрозумілою, простою мовою?

Гостя: Просто складну мову зараз ніхто не сприймає. Це сучасний світ взагалі, і світ технологій. Ми ж навіть ось так все гортаємо. Два слова прочитали. Цікаво, клінемо, подивимося. Нецікаво, довгий заголовок, незрозумілий – не подивимося. Багато людей, багато професій є зі своєю термінологією. Вона досить серйозна і глобальна. І є люди, які своєю термінологією можуть загнати нас у глухий кут.

Гостя: Тому, навіть будучи на операції, навіть будучи на ремонті автомобіля, у будь-яких сферах, ми маємо попросити: «Поясніть нам доступніше».

Гостя: Тому що те, як ви, медики, робите ось цю операцію, наскільки вона складна, ми можемо пояснити простими словами, і люди це зрозуміють, зрозуміють, що ви надаєте ось таке лікування. Великі терміни, важкі терміни, вони не працюють. Іноді, так, для підсилення важливо певний термін і розказати, пояснити тоді глядачеві, що це за термін, наскільки він глобальний. А загалом, люди сприймають зараз легку мову, тому так.

Ведуча: Мені щось згадалося, я бачила ваш сюжет. По-моєму, це пов'язано з обласним водоканалом. І ось там був ремонт підводних труб. Там реально така важка термінологія. Ну, я особисто перший раз там чула деякі слова. От вам прямо там розповідали, ділились з вами думкою і все роз'яснювали?

Гостя: Звісно, ми колись прийшли на завод, здається, я не пам'ятаю, то гвинтокрили, здається, були. І вони мені розповідають, ніби я це все знаю.

Гостя: Вони кажуть: «Ось так, ну, ви ж це все знаєте». Кажу: «Я того не знаю». Поясніть мені. Я так само, як глядач. Я стаю на місце глядача. Я запитую людину, ще раз тричі перепитую і кажу: «Поясніть мені

такою зрозумілою мовою». Так от, людською мовою, коли мені пояснюють людською мовою, я далі це все можу пояснити глядачеві. От і все.

4 блок

Ведуча: *Ми вже згадували про ваші дикторські навички. А чи є у вас власний журналістський темпоритм, як це зараз «модно» говорити? Чи є вже напрацьований темпоритм, який пізнають навіть без візуальної картинки?*

Гостя: *От я не знаю, як глядач, але точно мої оператори кажуть: «Не поспішай». «Та не поспішай, ти куди біжиш? Начитуй повільніше». Я починаю начитувати повільніше, вони кажуть: «Ти все одно поспішаєш». Тобто я не вмію бути такою розміреною. Я все ж таки швидко, швидко, швидко. Це, можливо, і запам'ятовується.*

Ведуча: *Тепер поговоримо про ваші сюжети, відеоматеріали, які ви відзняли в період початку війни, коли почались вибухи в Аеропорту Вінниця, коли крилата ракета влучила біля Будинку Офіцерів...*

Ведуча: *Ви тоді давали коментарі на регіональні ТБ, я дивилася неодноразово. Розкажіть, будь ласка, як вам вдалось зосередитись безпосередньо на роботі, коли навколо було стільки болю і хаосу?*

Гостя: *Якщо ми говоримо про Аеропорт Вінниця, тоді знаєте, як це було? Ми знімали похорон. Ми знімали похорон героя. Мати привезла власного сина в багажнику автомобіля. Вона викупила його в окупантів на полі бою, привезла його з батьком у багажнику. Був похорон у момент, коли йде ось ця процесія. Почали летіти ракети на Аеропорт Вінниця. От просто над кладовищем летять ракети. Пролетіла одна, друга, третя. Ми, чесно кажучи, кілька секунд, такі... ти не розумієш, що відбувається. От є секунди, коли ти не розумієш, ти не можеш збагнути. Там вже починаються вибухи, а тут усі завмирають, тому що це похорон. Ну, не біжать з похорону. Так, деякі люди почали йти, решта залишається. Проходить церемонія. Десь, напевно, на п'ятій ракеті ми побачили, що військові почали бігти і хотіли ось ці залпи, які мали бути для героя, вони хотіли збивати,*

тому що ракета була низько. Досить таки я зрозуміла, що потрібно знімати вже ось цю картинку з різних боків і відходити звідси, тому що дійсно це вже небезпечно.

Гостя: Багато кадрів не увійшло, адже на той момент не дозволялося показувати стратегічні об'єкти, усі ці влучання, тому що це був початок війни, це було дійсно страшно. Тому багато чого не увійшло в сюжет, але ми тоді зібралися, ми тоді намагалися показати, як я їду в дорозі, просто ось цей дим. Ти тоді мобілізуєш свої сили, ти показуєш глядачеві свої емоції, вони через це переживають. Якщо ми говоримо власне про влучання, про теракт на площі, я тоді була у відрядженні. Я повернулась, коли вже загасили все... але коли я прийшла, усе було чорне. Сам будинок, ще було все «тепле». І ти розумієш, скільки там болю, скільки там жаху, скільки там трагедії, але ми маємо це показувати світу. Якщо ми не покажемо, то з ось такої емоційної точки зору світ того не побачить. Світ це бачить, але недостатньо реагує. І всі ми це знаємо. Ти збираєшся і ти показуєш біль. Ти показуєш, що метал не витримав. А є люди, які крізь увесь цей вогонь пройшли і вижили.

Гостя: Так от, вони в опіках, багато хто загинув, але ось такі вони, теракти. А оце – життя наших людей. А потім ти йдеш на похорон ось маленьких діток, і ти плачеш. Ти плачеш разом із батьками, тому що не можна по-іншому. От і зараз я згадую, я емоційна. Я емоційна, але не пережити цього неможливо. І коли іноді, так, ми приходимо на похорон і ми можемо зіткнутися з тим, що нам, журналістам, кажуть: «Та ви робите свій сюжет, та чого ви прийшли нас запитати?» Насправді ми маємо пояснити. Люди, так, люди бачать камеру, у них горе. Не говорячи про рідних, ми до них намагаємося не підходити, тому що їм точно не до камери. А навіть оточуючі кажуть: «Чому ви прийшли?» А ми маємо показати горе кожної людини, кожної сім'ї для того, щоб знали, пам'ятали, а світ реагував.

5 блок

Ведуча: *Пані Ірино, давайте продовжимо наше інтерв'ю. Одна з ваших праць отримала перемогу на Всеукраїнському конкурсі журналістських робіт у 2021-му році. Поділіться, що це був за матеріал?*

Гостя: *Це було про підприємства: «Вінниця – місто-магніт для інвестицій». Конкурс організувало Міністерство розвитку громад та територій, ОБСЄ і ще низка організацій. Чесно кажучи, я не сподівалася, що переможу. Я робила сюжет про Вінницю, про те, як звучить вінницьке виробництво. Це був сюжет чи то до Дня міста, чи то до Дня Європи. На той момент я розказувала про те, що місто отримує інвестиції, громада – гроші, а люди мають роботу. От як працюють великі підприємства, середні, як працює малий бізнес, як студент, який має цікаву розробку, може завдяки тому, що місто фінансує, втілювати якісь цікаві проєкти. Так от, власне, про те, яку підтримку мають підприємства, як це все впливає на нас із вами, на заробітну плату. Ось це був такий сюжет просто про внутрішнє, але цікаво. І я не сподівалася, що переможу. Чесно кажучи, для мене то була така несподіванка, тим паче це Всеукраїнський конкурс. Але, певно, ось такий креативний підхід зробив свою справу. Я минулого року виграла теж один конкурс. Я була на тренінгу, дводенному тренінгу «Енергетична просвіта». І там завдання було для кожного з журналістів зробити сюжет після нього. Тобто нам розказували про сонячну енергетику, про вітрову, про атомну. І потрібно було щось цікаве. Я бачила журналістів з усієї України. Хтось більше дійсно розумівся на атомній енергетиці, тому що в їхніх містах це все є. Тобто потужні такі журналісти були. І я вирішила просто з креативним підходом підійти до написання цього сюжету. От там завдання було таке: зміна свідомості, зміна свідомості людей, що потрібно економити і які альтернативні джерела енергетики використовувати. І я пішла просто в дитячий садочок. Я пішла в дитячий садочок і запитала дітей: «Що таке сонячні панелі, навіщо вони потрібні?» Мені діти, ось такі кнопочки, розказали це все. Вони розказали, що їм батьки розповідають. «Навіщо це все? Що буде, якщо використовувати сонячну енергетику?» Вони*

це так цікаво розказали. Тож далі, коли я розказала про будинки, про підприємства, згодом стала переможцем. Це до того, що потрібно в кожному сюжеті, навіть у найскладнішому, знаходити якісь цікавинки, і тоді воно зачепить глядача, чи на всеукраїнському рівні, чи на регіональному.

Ведуча: *Пані Ірино, ви зараз журналіст, ви знімаєте про людей і для людей. Розкажіть, коли востаннє ви були самі героїнею відеоматеріалу, чи коли розповідали про вас, а не ви про людей?*

Гостя: *От, про мене зняли програму «PROFILE». Оце, напевно, єдиний раз, коли я стала ось такою героїнею. Насправді я їй нечасто перед студентами виступаю, навіть досить нечасто. Я люблю бути поза кадром. Скажу так, мені подобаються зацікавлені очі. От для мене краще, коли прийде людина на практику, студент, я з п'яти, наприклад, якщо побачу, що хоч у когось загорілись очі, усе. Я буду розповідати всім. Я буду розказувати про сюжет, як це все відбувається, які бувають моменти, курйозні моменти, як краще працювати, коли краще прийти на зйомку. Якщо я побачу хоча б одні очі, які загорілись, я далі буду працювати з цією людиною, тому що я розумію, що ось ця людина надихнулась, їй цікаво. Багато хто зі студентів дійсно не стане журналістами. Їм це не цікаво. Для них це просто відбутися, а мене воно чомусь вбиває. Тому я, коли приходжу, мені хочеться побачити зацікавлені очі. І тоді я запалююсь, і тоді мені цікаво розказати. Якось воно ось так у мене працює.*

Ведуча: *Я бачила, ці студенти прямо ось так сидять у вас на студії, отак сидять, і ви їм там розповідаєте.*

Гостя: *Це моя колега Марія. Вона, до речі, так, вона викладає, тому приводить студентів, серед них. І я запитувала в них, я кажу: «От усі будуть журналістами?» Вони кажуть: «Ні».*

Ведуча: *А це який курс?*

Гостя: *Перший чи другий курс.*

Ведуча: *І вони вже зрозуміли, що ні?*

Гостя: Так, вони вже зрозуміли, що ні. Ми ж усі, я впевнена, що йдучи вчитися, навіть зараз, коли є багато профорієнтацій, коли багато розповідають, не всі розуміємо, куди хочемо піти, але вища освіта є, а далі можна себе знайти.

Гостя: Чому б ні? Вони вже одразу бачать, що, можливо, не телебачення, можливо, щось інше, можливо, пресслужба, але в нас зараз у журналістській сфері багато ланок, кожен себе знайде, якщо захоче.

Ведуча: Погано це, коли на четвертому курсі людина взагалі не знає...

Гостя: Погано, це коли залишає взагалі вчитись. Потрібно все ж таки або переводитись і знаходити своє, або завершувати навчання й іти шукати себе.

Ведуча: Тепер перейдемо до питання, яке я задаю всім своїм гостям. От якби ви, якби сьогоднішня Ірина зустріла Ірину-початківцю, що б ви їй тоді порадили, підказали? Просто сказали?

Гостя: Я б порадила так, як тобі: не хвилюйся. От я порадила б не хвилюватися. Дійсно, усе, що відбувається в житті, хоч би як складно було, потім є результат. Потрібно бути впевненою в собі, іноді просити допомоги, не боятись просити допомоги. Люди у своїх клопотах можуть не побачити, що тобі вона потрібна, і йти до мрій.

Аутро (завершення):

Ведуча: Я вам дуже дякую за таку щиру і відверту розмову. Рада, що ви до нас завітали.

Ведуча: Це була розмова з Іриною Дідух, дикторкою, телеведучою та журналісткою телеканалу «Віта».

Ведуча: До нових зустрічей!

[музика]

Тизер (анонси цитат):

- *Роботи не було.*
- *Я до сьогодні це люблю.*
- *Цілеспрямована журналістка*
- *Прям категорично ні.*
- *І це просто величезне задоволення.*

Інтро (заставка, музика):

Ведуча: *Мої вітання усім, хто дивиться новий випуск із серії інтерв'ю «Імена вінницької журналістики». У студії постійна ведуча Вікторія Петрова. І сьогодні, цього разу, до нас завітала одна з найупізнаваніших медійниць нашого регіону – журналістка, телеведуча, кореспондентка, генеральна директорка ТРК «Вінниччина» Світлана Пашенько.*

Ведуча: *Рада вас вітати, Світлано!*

Гостя: *Навзаєм. Вітаю!*

1 блок

Ведуча: *Перше, про що хотілося поговорити, це ваші, от, перші кроки в журналістику.*

Ведуча: *От розкажіть, будь ласка, нам, як, з чого все починалося. От, про ваші перші спроби, і як ви відкрили для себе цю професію?*

Гостя: *Я завжди всім розкажую, що мій шлях у роботу розпочинався з центру зайнятості. І я цього не боюсь. І це така теж порада студентам, майбутнім працівникам, журналістам будь-якої сфери. Не боятися. Після закінчення навчання мені потрібно було, власне, роботи не було. І я пішла, стала на облік у центрі зайнятості, але для того, щоб мене оформили, мені потрібно було пройти, я не пам'ятаю, тоді три чи чотири медіа, де б мені написали, що вакантних місць немає. Власне, мені дали відповідь, що вакантних місць немає, але в одному з медіа мені записали мої контакти. Через дні два-три до мене телефонують з радіо «Місто Над Бугом» і*

кажуть, що от ми шукаємо журналіста. Я налякалася. Я кажу: «У мене досвіду немає, я тільки після навчання». «Нічого, ми навчимо, досвід набувається». І от я пропрацювала в «Місті Над Бугом» 11 місяців.

Ведуча: Досить цікавий факт. Я не чула до цього.

Гостя: Це моє перше місце роботи. Якщо порівнювати радіо і порівнювати телебачення, ну, телебачення мені, звичайно, комфортніше, тому що радіо дуже багато потрібно було шукати матеріалів. Телебачення новинне трішечки в цьому плані мені комфортніше і легше. На «Вінниччину» я прийшла спочатку на стажування. Місяць я ходила на стажування. І взяли мене на роботу кореспонденткою. Я працювала, як зараз кажуть, у полі, тобто сюжети. Не студійною я була, була саме так, те, що називається працювати в полі. І я до сьогодні це люблю. Інтерв'ю, відверто, не моє. А я більше люблю працювати сюжетами. Це живі люди, це живі емоції, так, це події, це багато людей, багато різних. Ну, от тому все-таки новинна журналістика мені більш до душі.

Ведуча: А от скільки вам років було? Ви були достатньо юною? Ну, одразу після закінчення навчання?

Гостя: Це десь років 23, мабуть.

Ведуча: А от якщо ми говоримо про ваші перші матеріали, чи то радіо, чи то тележурналістика, от пам'ятаєте свій перший сюжет, який ви створили? Я думаю, що у всіх журналістів це в пам'яті якось відбивається, бо це, як-не-як, перший досвід.

Ведуча: Поділіться враженнями з нами, от які залишились після вашого першого матеріалу?

Гостя: У мене тут особлива любов до Пенсійного фонду, тому що, коли я прийшла на радіо, студентка, тільки випустилася, я ще не маю досвіду в журналістиці, а там редакція була поділена за журналістами, закріплено по тематиках. І вільною тематикою була робота Пенсійного фонду і соціального захисту. І де я, де Пенсійний фонд, я взагалі нічого в цьому питанні не розуміла, тому що це дуже багато законодавчих різних

нормативів, урядових норм. Це було дуже складно, але, ну, це була моя тематика, і я мала готувати матеріали, власне, по Пенсійному фонду. Коли я прийшла працювати на «Вінниччину», перший сюжет, який мені дали робити, це знову ж... я думала, коли я звільнилася з радіо «Місто Над Бугом», я думала, що все, я видихнула, моя карма з Пенсійним фондом завершена.

Ведуча: Пенсійний фонд «goodbye».

Гостя: Так, 100%, але я прийшла на «Вінниччину», і перший сюжет, який мені дали робити, це знову ж Пенсійний фонд.

Ведуча: Це ж треба щоб так співпало (сміється).

Гостя: Нещодавно, коли ми святкували День журналіста, Головне управління Пенсійного фонду у Вінницькій області вручило мені нагороду, що дуже приємно, і що я можу тепер з упевненістю сказати, що, мабуть, у цій тематиці я все ж таки розібралася.

Ведуча: Так, до кінця. Тому вже є визнання. Це круто.

Ведуча: Ви вже понад 10 років, можливо, і більше трішечки, працюєте безпосередньо на телебаченні. От хотілося б дізнатися, на вашу думку, що за цей час у журналістиці змінилося? От найбільше, що змінилося в підходах, у глядачах, можливо, сюжетах, ну, зважаючи зараз на військову тематику, от що саме?

Гостя: Найбільше, на мою думку, на телебачення, на будь-які соцмережі, на будь-які ЗМІ впливають соцмережі. Ось ті норми соцмереж, що це мають бути короткі відео, що люди читають заголовки, ось це найбільше впливає і на таке класичне телебачення. Власне, норми там новинні, які мають бути сюжети, вони не змінилися, але змінився підхід у питанні того, що людина хоче одразу почути ось такий заклик, почути ось те, що вони хочуть. Головне, так, щоб потім думати, чи вони будуть дивитися той чи інший сюжет і те чи інше інтерв'ю, чи ні. Ось тут вплив соцмереж. Так, війна, звичайно, вплинула, але разом з тим за ось цих ці роки повномасштабного вторгнення я помічаю, що люди втомилися від інформації

про війну. На жаль, тому що війна в нас не закінчується, але хочеться людям більше позитиву. Тому от ми стежимо за нашими соцмережами, що люди більше переглядають якихось позитивних відео, позитивних сюжетів, ніж... втомилися від них. 100% втомилися, але нам не можна розслаблятися.

2 блок

Ведуча: *На сьогодні у вас дуже важлива посада. Ви генеральна директорка ТРК «Вінниччина», зокрема ви і телеведуча, і кореспондент ще досі. Так само ви ведете інтерв'ю, ведете подкасти. От скажіть, будь ласка, як виходить усе поєднувати? От як ви все встигаєте? Ну, це за один день справитись з тим, з тим, з тим, це дуже важко. Чи до цього треба якось адаптуватися, звикнути?*

Гостя: *Знаєте, я часто це питання задаю героїням своїх подкастів, інтерв'ю: «Як ви все встигаєте?» І завжди відповідь одна: «Я не встигаю». От я теж, я не встигаю. І що стосується, от ви перерахували мої посади, я завжди кажу, що я телевізійниця, тому це от найкраще, мабуть, характеризує мене. Я ніколи не женуся за посадами, і просто те, що я роблю, я люблю. І от для мене найкомфортніше – просто телевізійниця. Ось так.*

3 блок

Ведуча: *Так, ми вже згадували про подкасти. От мені цікаво сама ця ідея. Я знаю, що це була ваша ініціатива. От розкажіть, звідки вона з'явилася. Ви, можливо, десь підглянули, десь почули. Бо, знаючи теперішній час, зараз це «заходить» як молоді, так і всім людям, я думаю. То от як з'явилась ця ідея, поділіться.*

Гостя: *Нещодавно я повернулася з декретної відпустки. Я завжди дотримуюся правила, що навчатися ніколи не пізно і розвиватися потрібно. Якщо люди говорять, що в декреті люди деградують, то просто це все залежить від людей. Потрібно чогось для себе нового підкреслювати, так, і дізнаватися. Справді, багато дивилася соцмереж, дуже багато різних блогерів, різних, не знаю, ведучих переходять от у такий формат. Насправді ж подкаст – це радійний формат, але він дуже успішно «заходить», тому*

що це більш така легка форма спілкування, невимушена десь форма спілкування. І навіть такий маленький секрет, що нашу студію, мабуть, ми десь трішечки скопіювали в Сергія Притули. Можете подивитися, що фон такий самий, як і наш, така сама темно-синя штора. Ось і ну от цю ідею я виношувала. Я хотіла трішечки її в іншому форматі зробити. Можливо, десь згодом все ж таки я це реалізую так, як хотілося. Але от хотілося додати легкості у спілкуванні, навіть у таких якихось серйозних темах.

Ведуча: *У вас вийшло, ви розкрили навіть того самого священника. Я не знаю, ну, як просто це... переходячи до наступного питання, от як ви вмієте поставити гарне запитання? От зрозуміло, от як можна розговорити навіть найзакритішого, найневідвертішого співрозмовника? Як у вас це виходить?*

Гостя: *Чесно, я не знаю, як мені це вдається. Ну, я знову ж таки, повертаючись, мабуть, до «Міста Над Бугом», у мене найневдаліше інтерв'ю було, коли мені потрібно було записати 30 хвилин прямого ефіру. У мене було 15 питань. Журналісти вже собі знають, що 15 питань, навіть якщо це поганий спікер, то це буде десь 30 хвилин. У принципі, десь дві хвилини відповідь. Так, буде достатньо. Але в мене була така спікерка, що вона відповідала: «Так, ні». Хоча і питання ніби були сформульовані таким чином, щоб потрібно було відповідати так розгорнуто. Але кожна її відповідь – це була два-три слова. Два-три слова.*

Гостя: *Я дивлюся, що в мене минуло 5 хвилин, я задала всі питання, і а ще прямого ефіру 25 хвилин. Я починаю задавати ті самі питання, але я їх переформульовую, і вона знову відповідає. Ну, тобто ми записали, закрилася, можливо, так, ну, от не вдалося нам поспілкуватися, і ми записали, ну, хвилин 10 прямого ефіру. Тому, коли я готуюсь до запису, я вже собі кожного разу так собі згадую про те, що так, що може таке трапитися. І тому завжди потрібно дізнаватися про людину більше, ніж просто про її роботу. Десь читати додаткову літературу про ту тему, про яку вона говорить, для того, щоб десь задати таке питання, так, для того, щоб її десь зачепити.*

Ще дуже важливу роль відіграє в інтерв'ю спілкування перед ефіром, щоб людина зрозуміла, що ти не будеш її мучити, що ти відкрита, що ти нічого поганого від неї не хочеш. От коли людина розслабилася і зрозуміла, що тебе ніхто мучити не буде, от вона тоді і відкриває тобі все.

4 блок Ведуча: *Пані Світлано, а от був герой, можливо, який торкнув вас по-особливому, от емоційно? Зараз такий час, що, як ми вже згадували, будь-яка новина торкає по-особливому. Розкажіть нам про цього героя.*

Гостя: *Це справді, ну, от я вже на телеканалі «Вінниччина» працюю 15 років, але, знаєте, найбільше мене вразили наші захисники, які повернулися з полону. А я не знаю, це було просто до мурах, тому що, ну, от моя, можливо, це десь якісь стереотипи. Мені здавалося, що вони будуть такі замкнені, що з них буде важко витягнути слова, але вони прийшли в студію, вони от від них віяло життя. От мені здається, ось тих три роки в полоні, що вони були, вони це намагаються максимально наздогнати і черпають енергію, черпають життя, емоції з усього. І вони цим життям заряджають усіх. От я зараз говорю, я їх згадую, і в мене знову мурахи по шкірі. Коли ми хотіли подарувати їм такий трішечки позитив і поставили на наші новини, щоб вони передали там батькам вітання. І коли вони сказали, що тут страшніше, ніж у полоні, то це для нас був просто шок. Ну, звичайно, що це... що це був жарт, але, ну, насправді вони були дуже позитивні, дуже заряджали енергією, і от я, мабуть, буду їх згадувати усе життя, ось оцю їхню позитивну енергію. Запам'яталося найбільше.*

Ведуча: *Дивилася, точніше читала в нашому журналістському пабліці, який веде наш педуніверситет. Ви нещодавно, ну, як нещодавно, місяці два тому, вели там гостьову лекцію, і там ви згадували, що от у кадрі ви радили молодим журналістам, студентам не одягати біле, смугасте і чорне. Розкажіть нам, які ще є нюанси от стосовно одягу, іміджу, зовнішнього вигляду, які б ви могли нам розказати?*

Гостя: *Ну, взагалі, чорне, біле – це більше не те, що прям категорично ні. Це все залежить від студії й освітлення. Якщо ви подивитесь центральні*

канали, наприклад, ранкові програми, там же ж студійного світла просто стільки, що ви не бачите жодної тіні. Тому, я думаю, що там можна сміливо вдягати чорне-біле, і це не буде ніяким викликом. Що стосується, наприклад, білого, можу розказати про досвід нашої студії. У нас була скрипалька Асія Ахат. Вона сама смуглява панянка, але прийшла повністю в білому кольорі. І білий колір настільки підсилив її смуглявість, що вона в кадрі виглядала як афроамериканка. От серйозно. Тому ось тут ось ця небезпека, що так, що смугла людина може стати ще темнішою. Протилежний ефект з чорним одягом – людина може просто злитися в кадрі, тим більше світло дуже багато з'їдає, так би мовити, обличчя, риси. Тому ще один нюанс – потрібен яскравий макіяж у кадр. Так як ми фарбуємося на новини в кадр, я не фарбуюся в житті. Більше того, я із задоволенням ходжу в повсякденному житті без макіяжу. І це просто величезне задоволення. Що стосується смужки, це не тільки смужка, а дрібний принт, там дрібні краплинки, клітинки, смужки, тому що вони дають таке мерехтіння в кадрі. Тому, коли буде хтось глядач дивитися інтерв'ю, це буде його відволікати. Ще, ну, от, однотонний одяг – це завжди топ у кадрі. Тому так, тому будь-які принти, вони небажані в кадрі. Прикраси для журналістів небажані також, особливо якщо це релігійна символіка, тому що якщо ваша глядацька аудиторія широка і, наприклад, вас дивляться мусульмани, але ви з православними символами, то вони можуть втратити до вас інтерес і не будуть вас приймати як нейтрального журналіста. Тому політичні й релігійні погляди мають бути за кадром у журналіста.

Ведуча: Досить багато пунктів таких важливих.

5 блок

Ведуча: Пані Світлано, а от розкажіть, чи є у вас своя власна професійна мрія? Можливо, ви не відзняли ще сюжет своєї мрії? От що б вам хотілося показати всьому світу? І як би ви це зробили? Як ви це бачите?

Гостя: Ну, я думаю, що в умовах війни мрія кожного журналіста – це розказати про перемогу, оголосити перемогу. Ну, на даному етапі 100% – це найбільша мрія, щоб розказати про українську перемогу.

Ведуча: Ми впевнені, що це так і буде.

Гостя: 100%.

Ведуча: Вже згадувала про гостьову лекцію. Там ви так само розповідали про вплив штучного інтелекту зараз. От як ви вважаєте, чи зможе ШІ повноцінно замінити людину, журналіста, який пише повноцінні тексти?

Гостя: Ну, насправді, складне питання. Моя особиста думка, що ні. Можливо, там молоді колеги зі мною не погодяться, і, можливо, десь з часом, всі крапки над «і» будуть розставлені. Але, знаєте, свого часу, коли я навчалася, то нам казали, що газета відмирає, що їй от там говорили 2-3 роки, але тим не менше вона ще є. І є аудиторія, яка із задоволенням читає паперову газету. Так, це переважно люди поважного віку, але вони це споживають. Точно так само, я думаю, і в певний час казали, що соцмережі викориняють повністю телебачення і що вони підуть в історію. Але, ну, на сьогодні ми працюємо для свого глядача. Десь ми також у соцмережах, але тим не менше телебачення є, і є свій глядач, є своя аудиторія. Що стосується штучного інтелекту, чи зможе він замінити в допомогу? Так. Але повноцінно, я не думаю, тому що те, що подає іноді штучний інтелект, не може все одно передати емоції, не може передати інтонацію, не може передати ось той головний меседж, який може передати жива людина, фахівець, журналіст.

Ведуча: Ну, і тепер останнє питання нашого випуску. Питання, яке я задаю кожному журналісту. Скажіть, будь ласка, от якби ви могли дати собі якусь пораду в юному віці, коли ви тільки-тільки починали, от яка б ця порада була, і що б ви собі побажали? І, можливо, щось подібне?

Гостя: Я, мабуть, і досі собі от щоразу бажаю: бути впевненою в собі, не сумніватися в собі і вірити в себе, що я все зможу.

Аутро (завершення):

Ведуча: *Чудове завершення нашого інтерв'ю.*

Ведуча: *Дякую вам, пані Світлано, за таку відверту розмову, за корисні поради. Не знаю, як наш глядач, але я особисто буду переслуховувати і почерпну для себе як мінімум три поради точно.*

Гостя: *Дуже приємно, що були корисні поради.*

Ведуча: *Це просто ті, про які я щойно згадала.*

Ведуча: *А нашому глядачу нагадаю, що це був новий випуск серії інтерв'ю «Імена вінницької журналістики». З вами була Вікторія Петрова.*

Ведуча: *До нових зустрічей!*

[музика]